

En ny, morsom Vise

om

en gammel Mand, som for en Tid siden
gjorde et godt Parti, og blev gift med en
høiagtet Høkerenke.

To Bryllups-Sange,

at synges af Kjøgemesteren for Brudeparret
reiser til Kirken,

og

Naar Brudeparret og Følget kommer fra
Kirken.

Sammerfest. u. a.

E. W. Leinanns Tryk.

V box 20:598

Mel. Na kjære Vatten aa kjære Beed.

Ballelius, den gamle Mand,
Han har saa nydelig en Kone,
Hun er en Bir for vor Høkerstand,
Ja Mandens ypperste Krone;
Thi naar hun er udi sin fulde Stads:
Saa kan Du tro, det ei er bare Fjas,
Ekhøndt nogle deraf vil gjøre Spas,
Jeg priser dog vor Matrone.

Hvor lykkelig er dog ei den Mand
Som saadant Parti kan gjøre,
En saadan Kvinde udi vort Land
Vil man vel vanskelig opspøre;
Thi hun har lært udaf sin salig Fa'r
Alt hvad hun i sin vise Hjerne bar
Dg derfor er hun heller ingen Nar,
Men kan sig tappert forsvare.

Om Nogen mod hende bjeffe vil,
Han vist til kort monne komme,
Ja taber sikkert det hele Spil
Hvis man vel seer sig lidt omme:
At han en Skramme paa Næsen faar
Dg passer vel paa sit Hovedhaar,
Thi hvis hun rigtig til samme naar,
Hun vil ham hastig forstumme.

Det kjender vistnok den gode Fa'r,
Naar hun begynder at sraale,
At det nytter ei for den gamle Nar
Med hende sig at kunne maale;
Men maa strax vippe ind i sit hvide Skjæg
Dg vakkert vende Vagen mod en Bæg,
Ja beed om Raade saa han bli'r bleg,
Ja bede, sulke og taale.

Madame Lucifer vel noget nær
Med hende have kunnet kjæmpe,
Saa selve Fanden, om han var der,
Vel skulde have havt Ulempe;
Om han som Voldgiftsmand sig vilde tee,
Han vist af Legen ikke skulde lee,
Men vilde sikkerligen om sig see,
Om han den Tummel kunde dæmpe.

Dog nok herom nu for denne Gang
Vi Mandens Skaal vil udtomme,
Dg slutte Visen med en munter Sang,
Ja Konens store Vid berømme;
Samt ønske mange slige Kvinder var
Som kunde sru' Næsen om paa Fa'r,
Ja selve Bugerne paa sig bar,
Saa var de Moro aa leva.

For Afreisen til Kirken.

Mel. Den prægtige Sol som hele Verden glæder.

D Fader! som selv har stiftet Egtestanden,
Dg selv har gi'et den første Brud til Manden
I Paradis,
Lad ogsaa disse To idag til GRe,
Dg lad dem saa af Dig velsignet være
Paa Faders Viis.

Du gode Gud dem saa tilsammen binde
I Kjærlighed, et helligt Navn at vinde
Til Sjælens Gavn,
Som Egtestanden jire kan og smykke,
Derpaa jeg ønsker disse To tillykke
I Jesu Navn.

Reis da med Gud og Brudeparret Held ledsage
Paa deres Gressdag frem og tilbage;
Gud vær' med Eder og med dem!
Jeg bliver her til Eders Gavn og Bedste,
For at det Jer skal ikke Noget reste,
I kommer hjem.

